

INHOUD. REDACTIONEEL: De Studenwereld en de politiek. — DELFTSCHE STUDENTEN FEDERATIE: De Russische brochure. — D. S. C.: Lustrum 1923. — D. S. B.: D. S. M. V. „Euphonia”; Bestuurssamenstelling „Soranus”. — STUDIE EN TECHNIEK: Centrale Commissie van Studiebelangen. — SPREEKTRIBUNE: De billen der Nederlandsche Pers; Eringetrapt; Regen; Sneeuw; Oude Delft. — VEREENIGINGSLEVEN: Vrije Studie, Lezing; Gezelschap Leeghwater, Lezing. — RELIGIEUZE VEREENIGINGEN: Antroposofisch Wetenschappelijke Cursus. — BOEKEN EN TIJDSCHRIFTEN. — SCHAAKRUBRIEK. — MEDEDEELINGEN: Delftse Academiepreken. — TECHNISCHE HOOGESCHOOL: Aanmelding Ingen. examens, Afd. Scheikundige Technologie; Studiebeurzen.

REDACTIONEEL.

DE STUDENTENWERELD EN DE POLITIEK.

De studentenwereld is de vorige week het slachtoffer geworden van een politiek kamerdebat. Aanleiding was een vraag van den heer Scheurer in den Tweeden Kamer aan den Minister van Onderwijs, Kunsten en Wetenschappen over de z.g.n. Utrechtsche groentijdschandalen. Aan het antwoord van de Minister ontleenen we het volgende uit de Handelingen der Staten-Generaal:

„Ik heb uit eigen beweging op 14 October een brief gezonden aan de drie Rijksuniversiteiten te Leiden, Utrecht en Groningen en naar de Technische Hoogeschool van den volgenden inhoud:

„Naar aanleiding van de laatstelijk in 1919 met Uw College gevoerde correspondentie, heb ik de eer, U te verzoeken, mij mede te deelen, of sedert dien met betrekking tot den „groentijd” geen feiten hebben plaats gevonden, die tot klachten leiden, en of in het algemeen onder de studentencorpsen het streven om te voorkomen, wat aanstoot geeft, kan worden geconstateerd. In verband met de geruchten in de nieuwsbladen onlangs voorkomende, zal ik gaarne hieromtrent spoedig en omstandig worden ingelicht.”

Op dien brief heb ik van de curatoren van de drie Rijksuniversiteiten en van de Technische Hoogeschool de volgende antwoorden gekregen.

Van de Delftsche Hoogeschool en de Groningsche Universiteit waren de antwoorden eensluidend, nl. dat geen gevallen van eenige beteekenis zich hadden voorgedaan.”

„Ik wil hier openlijk uitspreken, dat het helaas een feit schijnt te zijn, dat tegenover een strooming aan onze universiteiten, welke de jongelieden zoo langer zoo meer in de goede richting tracht te leiden en waarbij eene vereeniging als de Nederlandsche Christen Studentenvereeniging een eereplaats inneemt, een andere strooming sterker wordt, welke in ruwheid haar kracht zoekt.

Ik heb naar aanleiding van deze dingen eens met aandacht de laatst uitgegeven Utrechtsche Studentenalmanakken nagegaan, om voor mij zelf ook eens van het peil mede van het Mengelwerk op de hoogte te komen en tot mijn spijt in den Utrechtschen Studenten Almanak al een stukje Mengelwerk over deze zaak gelezen, waarin eigenlijk de menschen, die haar min of meer ernstig nemen, worden gepersifleerd. Ik geloof, dat en de Senaat van de Universiteit zelf en de Senaat van elk studentencorps goed zullen doen bij toeneming acht te geven op dit vage teeken en niet zullen toelaten, dat er hoe langer hoe meer komt een openbaring van wildheid, van aangrijpen van elkander, van kleren losrukken en andere beestachtigheden, die niet guld kunnen worden.”

De Minister erkent dus slechts twee stroomingen aan onze universiteiten: de goede, getypeerd door de N. C. S. V., de slechte en steeds sterker wordende, die in ruwheid haar

kracht zoekt. Dit is politieke partijdigheid; alle andere cultureele, niet aan de N. C. S. V. geestverwante stroomingen worden kortweg ondergebracht bij de bestiale strooming, die voor beter ingewijden in de studentenwereld juist het laatste overblijfsel beteekent van een twintig jaar geleden nog als normaal geldende studenten-mentaliteit. Waar voor iederen objectieven beschouwer deze laatste strooming, zeker wat Delft betreft, sterk aan het afnemen is, wordt het generaliseerend oordeel van den minister over de zgn. toenemende bestialiteit absoluut onbegrijpelijk.

Zich beroepende op een groentijds „incident te Utrecht” bij een corps, dat slechts een betrekkelijk kleindeel der studenten aldaar vertegenwoordigt en een kleine ongeregeldeheid te Leiden na den groentijd voorgevallen, werpt de minister een smaad op de geheele studentenwereld. Terecht heeft Prof. Visser van IJzendoorn in dezelfde Kamerzitting op de grove onbillijkheid van deze generalisatie gewezen, wat Leiden betreft; zijn woorden hierover zijn geheel op Delft toepasselijk. Daarbij komt, dat de minister zijn aantijgingen eveneens uitstrekt over de zeer groote aantallen niet-corpsleden, die geheel buiten deze groentijdskwesities staan. Practisch nut zal deze aanklacht evenmin hebben; zij zal door gebrek aan argumenten geen enkel onpartijdig beoordeelaar overtuigen, wel dreigt zij een welkom wapen te worden in de handen van verschillende categorieën, die hetzij door politiek, hetzij door klassenhaat de tegenwoordige studenten maatschappij vijandig gezind zijn. Dat dit gevaar niet denkbeeldig is, bewijst het artikel uit „De Courant” van Maandagochtend 13 Maart j.l. dat 's ministers qualificaties gretig aanvaardt en erop doorborduurt met zinnen als:

„Men kan het ook zoo zeggen, dat het aantal studenten, dat zich bij tijd en wijle minder dan een beest gedraagt met den dag toeneemt.”

„We zouden zoover willen gaan te beweren, dat wel eens ernstig mag worden overwogen of menschen die des nachts anderer woning binnendringen of erger, de groenen de meest weerzinwekkende en onsmakelijke dingen laten uithalen, hen mishandelen op eene manier die veel wilde volksstammen nog zouden versmaden, niet voorgoed het recht missen straks als „leiders en voorgangers van hun volk op te treden.”

Commentaar op dergelijke demagogische holle frazen is hier overbodig. Straks zal „Het Leven” komen met een Beeststudenten-nummer, zal „De Tribune” het over de a.s. „jonge uitbuiters” uitschreeuwen en waarom ook niet? Voor instellingen, die in het opblazen en verspreiden van sensatie-schandaaltjes hun reden van bestaan vinden is deze ministerieele beschuldiging een prachtig onderwerp; vooral waar ze door minister De Visser als hoofd van ons Onderwijs met zooveel nadruk in den Tweede Kamer is geuit, zal de waarheid ervan voor de groote massa onomstootelijk vaststaan.

F. J. M. B.

DELFTSCHE STUDENTEN FEDERATIE.

DE RUSSISCHE BROCHURE.

De Delftsche Studenten Federatie werkt mede aan het inzamelen van gelden voor noodlijdend Rusland. Bij ieder exemplaar van dit nummer van het D.S.W. is een brochure gevoegd, waarvan de illustraties meer dan eenig ander betoog, zullen overtuigen. Bijdragen kunnen direct toegezonden aan het adres, dat op de brochure staat.

DELFTSCH STUDENTENCORPS.

LUSTRUM 1923.

Het volgende jaar zal het Delftsch Studenten Corps haar XVde Lustrum vieren.

De voorloopige feestcommissie, aan welke het maken van een plan voor de viering van dit feit is opgedragen, heeft zich als volgt samengesteld:

L. Chr. Kalff, Voorzitter.	
F. J. M. Bourdrez, Secretaris.	
E. H. J. Lange de Boer,	} Leden.
J. A. van Laer Jr.	
D. C. C. van Boetzelaer,	

DELFTSCHE STUDENTENBOND.

D. S. M. V. „EUPHONIA”.

Voor een weinig talrijk, maar uitgelezen publiek gaf de Delftsche Studenten Muziekvereniging „Euphonia” op Vrijdag 10 Maart haar 2e kamermuziekavond op de Sociëteit van den D.S.B.

Tot mijn genoegen kon ik constateeren, dat Euphonia den tijd tusschen deze en de vorige uitvoering op uitnemende wijze benut heeft. Vooral wat samenspel betreft is in deze luttele maanden veel bereikt. Het gezelschap was bovendien zoo gelukkig met den heer Bruins een cellist van niet te onderschatten hoedanigheden aan zich te verbinden.

De verschillende nummers van het afwisselende programma werden over 't algemeen goed vertolkt, al is zoo nu en dan het spel nog wat stroef

Als een bewijs, hoe hoogelijk de praestaties van Euphonia, dat door het organiseren van dergelijke avonden de wederzijdsche waardeering van ondervereniging en D.S.B. zal doen toenemen en het kroegbezoek krachtig kan bevorderen, op prijs gesteld worden, moet ik melden, dat, nadat de heer Nieboer reeds uiting had gegeven aan het gevoel van erkentelijkheid van de aanwezigen voor het gebodene, de president van den D.S.B., getrouw aan het voorzittersdevies „ik weet er niets van, maar ik zal er U iets van vertellen”, zich gedrongen gevoelde in een sentimenteel speechje, waardoor zelfs de in de zaal aanwezige vertegenwoordigers van het „Koele Verstand” en de „Brute Kracht” geroerd werden, de verheffende werking van Euterpe's kunst te releveeren.

Het officieele gedeelte van een avond werd op degelijk studentikooze wijze geopend en gesloten met het Io-vivat.

Een collecte, in de pauze door den heer Bogtstra „ingeleid”, bracht f 16.50 op ten bate van het Brood- en Boterfonds.

A. W. N.

DELFTSCHE STUDENTEN SCHIETVEREENIGING „SORANUS”.

Het Bestuur heeft zich voor het jaar 1922-'23 als volgt samengesteld:

B. C. van Balen Walter,	President.
C. J. G. Dorrepaal,	Secretaris.
A. W. F. Bennik,	Penningmeester.
J. M. Knaap,	} Baancommandanten.
W. van der Grinten,	

STUDIE EN TECHNIEK.

CENTRALE COMMISSIE TOT BEHARTIGING VAN DE STUDIEBELANGEN DER INGESCHREVENEN AAN DE TECHNISCHE HOOGESCHOOL.

De President en de Secretaris houden spreekuur elke Woensdag van 11¹/₂ tot 12¹/₂ uur, ten huize van den Secretaris, Laan van Overvest 54.

Naar aanleiding van het bericht dat de heer Dom van Rombeek lezingen in Duitschland zou houden over den Indischen Dienst, ontving de Centrale Commissie verschillende uitingen van ongerustheid. Men zag hierin een propaganda van officieele zijde in den vreemde; men vreesde als gevolg hiervan voor nieuwe Deutsche concurrentie bij de Indische personeelvoorziening. De verslagen, welke van bovengenoemde lezingen in de dagbladen zijn verschenen, hebben het voorbarige van dezen vrees aangetoond. De heer Dom van Rombeek, door het Holland-Instituut te Frankfort daartoe aangezocht, heeft eenige lezingen over genoemd onderwerp gehouden, heeft echter juist getracht daarin het optimisme te bestrijden, dat in vele Deutsche kringen heerscht ten opzichte van de vraag naar arbeidskrachten in onze koloniën.

SPREEKTRIBUNE.

DE BILLEN DER NEDERLANDSCHE PERS.

Wie van den Prins geen kwaad weet, doet dit nog wel van „Het Leven”. Maar wie ook deze onderwijzer des volks rein weet, zal „zijn zeden” voelen „verwilderden”, als hij aan nog zoo'n voorlichter denkt: „De Courant”. Tennünste het voorlichten — liever gezegd — oplichten van de jaloersche philisterschare aangaande de intellectueele beesten, in het Maandagochtendblad, zou ons studenten, speciaal corpsleden, stijf van verbazing doen staan, als niet de overtuiging, dat dit nieuwtjesjournaal een schendvertoog voor het bekende „grootste aantal abonne's” nu en dan van noode heeft, deze onaangename geesteshouding zou verhoeden.

Want twee gevallen zijn maar mogelijk: of opzettelijke domheid, of kwade opzet kan alleen dusdanige lasterpraat ingeven.

Is het niet heerlijk voor arbeiders en kleine burgerluiden, dat volgens Min. de Visser onder de studentenwereld een sterke en toenemende strooming bestaat, die in bestialiteit en ruwheid haar kracht zoekt? De brave karakters stellen zich dan ook volkomen tevreden met deze mededeeling en hebben geen behoefte aan een juiste voorstelling van zaken. Integendeel, voor het onzelfstandig denkvermogen zou het maar gevaarlijk zijn over voor en tegen in kamerdebat en werkelijkheid te moeten oordeelen. Dit is zeer juist gezien; de zedenbeschrijver slaat uit deze beide munt (hoewel zonder keerzijde) en zet eens duidelijk uiteen, hoe het met ons is gesteld.

Is het niet heerlijk, dat niet alleen het mindere volk publiek natuurschoon vernielt, dat ook studenten ruw en beestachtig te keer gaan en naar willekeur mogen kiezen tusschen vernielzucht, baldadigheid, ruwheid, onbeschaafdheid en vandalisme, gekruid met een hatelijk gevoel van zelfgenoegzaamheid en Farizeeïsme? Wat een geruststelling, dat onder het vernisje van boekenkennis, manieren en spraak het beest met intellect (zou dit de missing link zijn?) en de Farizeeër broederlijk samenleven, niets vermoedend van innerlijke beschaving. Want de laatste „heeft eerbied voor al wat leeft, geniet van schoonheid van lijn en kleur, maar vernielt niet, ontziet recht op leven en levens-uiting van anderen en tevens natuurschoon, wat van ons allen is, noch kwelt en pijnigt!”

Het geachte blad zal dan verder zijne kolommen maar niet „ontsieren met uitpluizerij van hetgeen de studenten zoowel te Leiden als te Utrecht hebben gedaan.” Het vindt „hun optreden daarvoor téveel beneden peil.” Evenwel zijn enkele punten uit de „debatten over het groentijd-schandaal” nog wel de beschouwing waard. Ziet hier:

„Op het belangrijkste zinspeelden we reeds toen we be-toogden dat alle lagen onzer maatschappij door verruwing en verwildering der zeden zijn aangetast. We zouden zoover willen gaan te beweren dat wel eens ernstig mag worden overwogen of menschen die des nachts anderer woning binnendringen of erger, de groenen de meest weerzinwekkende en onsmakelijke dingen laten uithalen, hen mishandelen op een manier die veel wilde volksstammen nog zouden versmaden¹⁾ niet voorgoed het recht missen straks als „leiders en voorgangers” van hun volk op te treden.

Een tweede belangrijk punt is dat de corpswetten der-studenten dergelijke bestialiteiten verbieden, maar dat die wetten eenvoudig alsof het de meest gewone zaak der wereld geldt, worden overtreden.

En dat doen menschen die straks geroepen zullen worden anderen voor overtreding der wetten van de groote menschen maatschappij te bestraffen!

Een derde punt van belang was dat een hoogleeraar, Prof. Visser van IJzendoorn, zich geroepen achtte de studenten in bescherming te nemen.

*Hiervan willen we maar niets zeggen, want elk woord daarover is te veel.*²⁾

De toenemende verwildering der zeden, het toenemend gemis aan fijn gevoel zich uitend in barbaarsch en onbeschaafd optreden, zich uitend in de soort vermaken die men zoekt, zich uitend in het uitsluitend najagen van materiaale zaken en met totale negatie van al wat ideaal is, wat schoon is en welluidend, dat is 't wachtwoord van onzen tijd.

En studenten geven den toon aan.”

Arme Prof. Visser van IJzendoorn, die alleen slechts de Leidenaren verdedigde en daarbij blijkbaar een gezonde objectiviteit huldigde!

Men vraagt zich af: zouden de studenten van 15 en meer jaren geleden in de tegenwoordige groentijd en het tegenwoordige studentenleven, datgene nog herkennen wat zij vroeger hebben meegemaakt?

Arme intellectueele beesten!

DIRK.

1) Nu weten wij hiermee gelukkig ook eens precies wat er in Utrecht heeft plaats gehad.

2) Cursiveering van mij.

D.

ERINGETRAPT.

Een half-ware lijdensgeschiedenis in eenige tafreelen.

Diderot dichtend (Juli 1771) over de vrouwen:

De votre talent, de votre sortilège,
Mesdames félicitez-vous!
Oh! l'admirable privilège
Que celui de nous rendre fous!

De jongeman (1921): Zou de vent dat werkelijk gemeend hebben?

Mannenkoor onder leiding van Siedentopf (plotseling invallend):

Wij zijn alle watervlooien en de vrouw is de polyp.

Herinnert u zich Jules Verne's aardige verhaal: de Kinderen van Kapitein Grant. Ik hoop 't, want dan herinnert u zich ook 't onsterfelijke tweetal: de brave John Mangles en de dankbare liefallige miss Mary. Weet u nog de

eigenaardigheid waarmee deze jongelieden te kampen hadden n.l. dat ze op elkaar verliefd waren, dat iedereen aan boord van „de Duncan” 't wist, tot de verstrooide Paganel toe, behalve zij beiden zelf.

Nu is J. V. zijn sterkste zijde niet 't teekenen van, laten we 't noemen, ontwakende liefdesverhoudingen, maar toch geloof ik niet, dat om de beschrijving hiervan te ontgaan hij dit, voor ons verrassende feit, heeft verzonnen. Neen, dat was geen uitvinding van J. V. zomaar, om 't bijzonder cachet. Neen, dat was de gemoedstoestand van de argelooze jongelieden van ± 1860.

Zoo was 't toen.

Een heele avond heb ik zoekgebracht met peinzen over deze gelukzalige langvervlogen tijden, de tijd van de rustige inactiviteit van de vrouw, de inactiviteit, die ze met zoo'n gratie wist door te voeren. Vanzelf bracht mijn verbeelding me terug naar onze hedendaagsche kringen.

Ik stelde me miss Mary en de goede John voor, laten we voor 't gemak zeggen in den Haag.

Ik ben nu eenmaal een fantast.

Ziet hier mijn schildering. John was nog steeds argeloos, niettegenstaande hij zomers flirtte en ook wel tenniste en veel thee dronk op 't tennisveld. 's Winters voetbalde hij niet onverdienstelijk. Dansen deed hij verrukkelijk, vooral 't steppen was zijn fort. Soms speelde hij Hawaiian songs op de gitaar die tot een wonderbaarlijk instrument werd in zijn handen. Verder studeerde hij aan de T.H. 't Was werkelijk een aardige gewone jongen, niet overmatig geslepen (een kwaad ding in onze tijd) met vrijveel gezond verstand en bijna vrij van de normale menschelijke mate van bekrompenheid.

Op 't tennisveld ontmoette hij miss Mary.

Maar laat ik haar eerst eenigszins beschrijven.

Miss Mary was nog 't zelfde meisje van 1860, alleen was ze niet argeloos meer. Verder precies eender. Ze had zich wat aangepast aan haar nieuwen tijd, ze flirtte (ajasses, maar ze moest wel), dronk ook thee en tenniste eveneens. Ze fox-trotte allerverleidelijkst en baadde 's zomers geregeld in de bain-mixte. Pa had een abonnement genomen op de Mengelberg-concerten, waar Mary iedere keer een andere japon droeg, en last not least, ze was gek op de bioscoop. Ze deed huiselijk als ze thuis was, dat gebeurde 3 morgens, 2 avonden en 1 middag in de week. Dien ééne middag (ik vergat 't bijna te zeggen) las ze een roman van Ivans. Behalve dat ze er aardig uitzag, bezat ze geen merkbare verdiensten.

Ziezoo, ik zei u al dat Mary onzen John op haar gevechtsterrein, ik bedoel 't tennisveld, ontmoette.

— Och, mijnheer Mangles, zou u mij even dien bal willen aangeven?

John stond op, greep 't voorwerp en legde den bal op 't racket, dat Mary hem met een lief lachje tegemoet stak.

Een blik uit haar oogen deed hem peinzend weer in zijn rieten stoel aan de kant neerduiken.

Nog eenige keeren stond John op, ditmaal uit eigen beweging, om Mary ballen aan te geven.

Stil kijkend volgde hij haar aardig figuurtje, dat met groote snelheid over de baan heenzeilde. Waarachtig, ze was leuk met dat frissche gezichtje en dat donkerblonde haar, dat zoo grappig op haar hoofd zat, aan één kant wat hooger opgemaakt dan aan den andere, met leuke kleine krulletjes in haar hals.

Toen 't spelletje uit was, kwam ze met wiegende pasjes op 't tafeltje af gestapt, waar 't kopje thee voor haar klaar stond. Toevallig zag John een stoel naast den zijnen leeg staan, dien hij, met een vragenden blik in zijn oogen, haar toeschoof.

— O, ik vind 't eigenlijk een ellendig spel 's zomers,

veel te warm, vindt u ook niet, mijnheer Mangles? vroeg Mary, zich met haar zakdoek wat koelte toewaaierend.

— U moet ook niet zoo veel spelen, meer thee drinken, zei John.

Mary scheen 't niet te hooren

— Neen, dan baaien, zei ze, heerlijk. Iederen morgen ga ik altijd zwemmen in de bain-mixte.

— Wel, wel! was Johns eerste verstandige antwoord dien middag.

— Nog een kopje thee voor mij, Annie, dan ga ik naar huis! riep Mary.

John informeerde aan Mary waar ze woonde.

— O, Frankenslag.

— Dien kant moet ik ook uit, zei John, hard liegend (hij moest op 't Bezuidenhout zijn, bij zijn tante, waar hij ging eten) — als u 't goed vindt, rijd ik zoo ver met u mee.

Den weg naar huis zweeg John beduusd, Mary praatte aan één stuk door.

— Zeg maar Mary, wil je? zei ze, terwijl ze voor huis hem een hand toestak.

— Nou, dag John! riep ze enthousiast, terwijl John alweer op de fiets zittend, nog eens beleefd zijn strooehoed afnam.

John kwam 20 minuten te laat bij zijn tante.

Drie dagen later. Weer op 't veld. Onze jonge man bracht 't er geen steek beter van af dan de vorige keer.

— Ik moet vroeg weg, beweerde John.

Mary toevallig ook, ze moest haar moeder nog helpen met 't een en ander, dat had ze beloofd.

Weer tocht naar de Frankenslag samen.

— Groote goden, waar moet ik nu mijn racket en mijn koffertje met tennisgoed laten, ik moet eerst nog ergens een bezoek brengen, zei John, zonder er iets bij te denken.

— O, dat is niets, zet dat maar zoolang bij ons, dan kun je 't de volgende keer wel komen halen.

— Kom je niet even binnen, een kopje thee drinken? vroeg Mary aan onzen goeden John, die de gang al weer uit wou schieten, waar hij zijn spullen had neergezet.

En voor dat John antwoord kon geven, had Mary de kamerdeur al open en riep: „Ma, u heeft toch, hoop ik, al thee? Hier is mijnheer Mangles!”

John was nog niet bij zijn positieven of hij stond al in de kamer voor mevrouw Grant.

— Ja, u zult wel dorst hebben na al dat tennissen, zei de brave vrouw, die niet voor haar dochter scheen onder te doen, hoewel ze er hoogst onschuldig uitzag.

— Gaat u zitten, ik ben blij eens met u kennis te maken.

John verzekerde haar, dat hij 't ook heel prettig vond, en beweerde, al van plan te zijn geweest om aan Mary te vragen, wanneer hij eens een visite mocht komen maken.

Hoe hij zoo kon liegen begreep hij zelf niet, misschien was de stakker te beleefd opgevoed. Enfin na één kopje thee slaagde hij er in zich de voordeur weer uit te werken na de belofte afgelegd te hebben 's Zondagmiddags te komen.

Ik geloof dat er zelden zoo gevloekt is op dit halfroond als door John toen hij goed en wel op zijn fiets zat.

Een week later.

Dansavond in . . . De heele tennisclub had besloten er heen te gaan, dat zou vreeselijk gezellig zijn. 't Weer was vrij guur, enkele zomereenthousiasten zaten op 't terras. De tennisclub had zich binnen in de zaal genesteld.

John was in 't begin niet erg op dreef, een huiverig voorgevoel van onheil, dat hij vergeefs trachtte nader te definiëren, schoot telkens kil in zijn beenen. John danstte veel met Mary, 't was ook verrukkelijk zooals ze dat deed. Hij bekende zichzelf langzamerhand dat hij wat verliefd op haar was, niet overmatig, een beetje maar, zooals

iedere normale jongen, die nog argeloos is, verliefd is op een meisje, dat prettig danst, aardig praat 'en er leuk uitziet.

— Zullen we wat rond gaan wandelen, stelde John voor, 't is zoo verschrikkelijk warm hier.

— Best, zei Mary, laten we de gangen doorloopen, daar is 't koeler.

Gearmd gingen ze langzaam wandelend de frissche half-duistere couloir in.

John keek van terzijde naar Mary, wat was ze leuk nu, met dat vroolijke gezichtje nog wat opgewonden van 't dansen en dan dat grappige haar met die heele kleine krulletjes in haar hals.

En plotseling sloeg hij teeder zijn rechterarm om haar schouders en kuste haar bescheiden op haar wang.

Bom. . . . als John op een molshoop had getrapt, die een vulkaan bleek te zijn had hij niet meer kunnen schrikken. Twee armen strengelden zich stevig om zijn hals, een lichaam vleide zich tegen hem aan en hij voelde een warme meisjesmond op de zijne.

— O John ik houd zoo van je en jij, je zult altijd van mij houden, is 't niet?

John deed een laatste krampachtige poging. Bliksemsnel schoten de meest dwaze beelden door zijn hoofd: hij zag voor zich 't scherm in een bioscoop, waarop zich een polyp kronkelde, die watervlooien verslond. Telkens als zoo'n vangarm van 't gruwelijke beest de arme vloer aanraakte, was hij verlamd en een gemakkelijke prooi geworden. John voelde 't bloed in zijn aderen koud worden; nog een laatste poging en inplaats van 't bevrijdende: „dat denk je maar,” bracht hij er stumperig uit: „dat weet je wel.”

Zijn medelijden met 't arme kind had hem verlamd, hij was verloren.

Plotseling werd zijn brein weer helder en vloog er een prachtig ploertig ideetje rond in zijn hersenkas.

— Weet je wat, Mary, zei hij, we zullen 't voorloopig heel erg stil houden, vindt je niet?

— Ja, goed, zei ze aarzelend, maar ma en pa en Annie (de boezemvriendin) mogen 't toch wel weten?

Hij gaf 't op.

— Kom je morgenavond bij ons, John? vroeg Mary, toen hij bij de huisdeur om 12 uur afscheid van haar nam.

— Ja, tot morgen, dag!

Voor zijn fatsoen moest hij nog twee keer omkijken, dacht hij gauw. — Dag! — Dag!

's Nachts om half vier klom John uit zijn bed om een Veronalpoeder in te nemen.

Tingeling, ging 's avonds om kwart over acht de bel van 't huis in de Frankenslag.

— Is de familie thuis? vroeg hij aan 't dienstmeisje, dat open deed.

— Ja, komt u maar binnen.

De kamerdeur werd opengedaan en binnen stapte John, die werd opgevangen door mama, die met een verheugd gezicht op hem afstevende met de woorden:

— Wel, John, hoe hadden we dat kunnen denken, en zoo gauw al.

John voelde zich duizelig worden, gelukkig werd hem net door papa, een man met een verstandig gezicht, een stoel toegeschoven.

— Een kopje thee?

— Graag, mevrouw.

Mary, met haar meest verheugde gezicht op, reikte 't hem aan. 't Koele handje bij de begroeting scheen haar geestdrift in 't minst niet getemperd te hebben.

— Ja, ja, zei papa, terwijl John langzaam zijn thee dronk, — dat is heel gauw gegaan. Jullie kennen elkaar nog zoo weinig. Dat is, wat we noemen, een coup de foudre.

John kreeg een hoestbui en verslikte zich allernaast in zijn thee. Gelukkig zaagde men niet verder over het onderwerp door en John raakte op streek, informeerde of ze „Droomspel” van Strindberg al gezien hadden.

— Nee, jammer genoeg niet.

— Ja, heel jammer, zei John. Een merkwaardig, maar somber stuk. Strindberg moet een eigenaardig man geweest zijn, iemand die werkelijke liefde niet gekend heeft, enkel maar medelijden. En dan dat sombere idee van hem, dat alle handelingen van den mensch door zijn karakter bepaald zijn; 't karakter als 't ware 't noodlot van de Grieken vervangend.

Niemand begreep John; 't was ook maar een gewone, domme Haagsche familie.

Na nog een week lijden was de groote vacantie aangebroken. Met een geweldige zucht van verlichting schoot John in de sneltrein naar Groningen voorbij de halte Nootdorp. Goddank 7 K. M. tusschen hem en den Haag.

Na 14 dagen stilzwijgen van hem kwam er een briefje van Mary.

Lieve John!

Waarom schrijf je niet eens.

je Mary.

En John antwoordde in de stijl waarin de watervloer aan de polyp, waaraan hij ontsnapt was zou geschreven hebben:

Beste Mary!

Ik gevoelde er niet veel roeping toe om je te schrijven; verder vergat ik iedere dag om postzegels te gaan halen, bovendien zijn ze erg duur, denk eens aan een heel dubbeltje, daar kan ik een sigaar voor koopen.

John.

Mary werd bleek toen ze 't briefje van John las, ze legde 't voor haar neer en liet 't hoofd op de armen zakken. Ma pakte 't op en na 't gelezen te hebben reikte ze 't aan Pa:

— Wat een gemeene jongen, zei Pa.

— De ploert, zei Ma.

Mary snikte.

JOB.

REGEN.

We liepen samen in den regen —
Het smalle straatje stond vol plassen.
Diep weggedoken in onze jassen,
Liepen we haastig door den regen.

In 't donkre straatje, dat glom van regen,
Was 't, of we in een dorpje gingen.
Aan den kant, over een ouwe tuinmuur, hingen
Druipende takken, zwaar van regen.

't Leek een vergeten dorpstraatje bij regen,
Aan 't eind stond een lantaarn stil te branden,
Voor een der tuintjes wachtte een kar met manden,
Het magere paard stond moe te suffen in den regen.

Langs de lantaarnglazen droop de regen
In trage straaltjes naar beneden,
Als tranen om een dood verleden
We liepen samen in den regen.

Jopie Slim en Dicky Bekmans kunnen ook dichten, kijk maar

SNEEUW.

We liepen samen in de sneeuw,
We hadden samen natte voeten,
Jij met je kop met zomersproeten
En ik, we liepen in de sneeuw.

In 't donkere bosch, dat stonk naar sneeuw,
Was 't, of we in Krasnapolsky zaten
En samen één gebakje aten,
Met zacht gekraak zonk neer de sneeuw.

't Leek wel de Piet-Heinstraat in de sneeuw,
De lamp hing donderend luid te branden.
De schilfers vielen van de wanden.
De stramme eik stak moe zijn klamme takken door de sneeuw.

Langs mijn ruggegraat droop kil de sneeuw
In eindeloze deining voort.
O jee, o jee mijn laatste boord
We liepen samen door de sneeuw.

OUDE DELFT.

Het Oude Delft klotst voort in eindeloze deining,
Die gracht, waarin mijn ziel zichzelf weerspiegelt ziet;
't O. D. is als mijn ziel, in wezen een verschijning
Het is een levend schoon en kent zich zelve niet.
(Vrij naar KLOOS).

Ik ben aan 't malen van de palen
In 't zweet aan 't baden van de draden
Die mijn beminde gracht ontsieren
Als ze straks aan 't Oude Delft gaan mieren.
O, gij vernielers, onverlaten,
Ge gingt een spoorstudent bepraten.
Juist hij, die ge met uw sluwe grappen
Er natuurlijk dadelijk in liet trappen.
Hij heeft aan die enkele tak, toch lak,
Die U hier en daar van een boom afbrak.
Hij ziet geen palen, alleen maar boomen,
Als hij maar trammen kan goddome
Van college vliegensvlug naar huis,
De gast voelt zich immers hier niet thuis!

Het is een levend schoon, maar zal het dat wel blijven,
Wanneer 't bereden wordt door een electrisch gaande tram?
Wat kan die mijnheer Montijn vervloekt onhebbelijk schrijven
Dat is nou een ingenieur, nog wel bij de H. T. M.?

Waar werd oprechter taal ter wereld ooit gevonden
Dan in dat knallend stuk van W. A. H. Regout,
Mijn oogen hebben het met huid en haar verslonden,
Te beleefd van vorm, dat geef ik dadelijk toe!

v. O.

VEREENIGINGSLEVEN.

VRIJE STUDIE.

Woensdag den 22sten Maart a.s. te 8 uur n.m. houdt
Mevrouw A. von Csitáry een lezing met lichtbeelden over
Hongarije in de Bibliotheek der T.H.

Kaarten zijn voor alle ingeschrevenen en andere belangstellenden te verkrijgen bij R. A. Jas, Mijnbouwstraat 9 en E. D. Cartier van Dissel, Oude Delft 209.

Mevrouw Von Csitáry heeft zich reeds in vele plaatsen van ons land bekendheid verworven door hare voordrachten over bovengenoemd onderwerp en zal thans ook te Delft

hierover spreken. Grondig Holland kennende, heeft zij tevens in Hongarije, speciaal in Budapest, hetzelfde over ons land gedaan. Reeds jaren geleden is Mevrouw Csitáry hiermee begonnen, doch vooral in den laatsten tijd, toen vele Hongaarsche kinderen een tijdlang in Holland logeerden, was de belangstelling voor hare lezingen zoo groot, dat zij ze in Budapest avond aan avond moest herhalen. Zij hoopt zoo haar vurigen wensch te verwezenlijken, om beide landen nader met elkaar in aanraking te brengen; een belangrijken stap op dien weg was het oprichten der Nederlandsch-Hongaarsche Vereeniging, voor een groot deel het gevolg van haar streven.

GEZELSCHAP LEEGHWATER. ELECTROTECHN. VEREENIGING TE DELFT.

Lezing voor leden van de E. T. V., en van het gezelschap Leeghwater, op Vrijdag 17 Maart, des avonds 8¹/₄ uur in zaal β van het gebouw voor Natuurkunde en Electrotechniek.

Spreker: Ir. J. W. van Loenen Martinet.

Onderwerp: Electrificatie der Spoorwegen in Nederland.

RELIGIEUZE VEREENIGINGEN.

ANTHROPOSOPHISCH WETENSCHAPPELIJKE CURSUS. (7-12 April — 1922).

Dat de tegenwoordige wijze van beoefening der wetenschap verre van ideaal is, ieder beseft, ja, iedereen zegt en schrijft het haast. Maar werkelijke pogingen om haar te verbeteren, zoo ze al gedaan worden, blijven altijd binnen het oude, strakke, abstracte geraamte en moeten daarom noodzakelijkerwijs op een fiasco uitloopen.

Hierin tracht nu werkelijk en met succes de anthroposophie verandering te brengen. Zij tracht weer de wetenschap met de werkelijkheid te bevruchten, waarvan zij zoo grondig vervreemd is.

Men oordeele zelf, naar de nu reeds verkregen resultaten en de vooruitzichten, welke door mannen van wetenschap zullen worden behandeld op bovenvermelden cursus te Den Haag, in de Aula van het Stedelijk Gymnasium aan de Laan van Meerdervoort.

De Cursus is speciaal voor studenten bedoeld, ofschoon op de voordrachten ook niet-studenten zullen worden toegelaten. Echter zullen er iederen middag besprekingen worden gehouden over de verschillende takken van wetenschap, welke alleen voor studenten toegankelijk zijn. Er zal dan gelegenheid worden gegeven tot het stellen van vragen, waarop eventueel dieper kan worden ingegaan.

Zij, die zich er voor interesseeren kunnen op aanvraag bij: M. H. Ekker, Choorstraat 58, Delft, gratis een proefnummer krijgen van de derde aflevering van het maandblad „Anthroposophie”, waarin de verschillende te behandelen takken van wetenschap van anthroposofisch standpunt in het kort belicht zullen worden.

Op den Cursus zullen o. a. behandeld worden: wis-, natuur- en scheikunde, filosofie, astronomie, technische en sociale problemen, enz., enz., terwijl Dr. Steiner iederen avond voordrachten zal houden over het eigenlijke wezen der anthroposophie zelf, de lichtbron, waar van uit alles belicht wordt.

Voor het volledig program verwijzen wij naar de circulaire, die U dezer dagen wordt toegezonden.

BOEKEN EN TIJDSCHRIFTEN.

„DE KOMMUNISTIESE GIDS”

Wetenschappelijk Maandschrift van de Kommunistiese Internationale in Nederland.

Na zesentwintig jaren heeft „de Nieuwe Tijd” opgehouden te bestaan, na achtereenvolgens sociaal-demokraties maandschrift en revolutionair-socialisties halfmaandeliks tijdschrift geweest te zijn. De oorzaken: het uittreden uit de derde Internationale van de groep der links-radikalen, en het oprichten door deze van K.A.P.D. in Duitsland, en K.A.P. in Holland, zijn bekend. Hun voornaamste leiders toch, Gorter en Pannekoek, konden geen medewerker, laat staan redakteur meer zijn van een tijdschrift dat de 3e Internationale opeiste ter propageering van haar taktiek, onmiddelijk staande onder haar partijtucht. De belangrijke polemieken in haar kolommen tussen beide richtingen zijn daarmee tevens afgesloten, ze is aan die verschillen ten gronde gegaan.

De zesentwintig jaargangen echter blijven bestaan, hoewel niet voor ieder gemakkelijk bereikbaar. Ze bevatten, niet in 't minst de laatste jaargangen, een grote hoeveelheid gegevens en polemieken. Maar interessant blijft het ook vooral voor jongeren, de oude jaargangen op te slaan, om er de geest uit te proeven waarin toen de strijd gevoerd werd, uit den tijd toen de namen Millerand en Briand nog een belangrijke plaats in de kongresverslagen van de Franse partij innamen. Terecht schreef in de laatste aflevering Dr. K. Winter:

„Wie het voorrecht heeft de zesentwintig delen tot zijn beschikking te hebben, kan zich op de veelzijdigste wijze in de Nederlandse en buitenlandse arbeidersbeweging oriënteren in een graad als de meesten allicht niet zouden vermoeden”.

Op haar puinhoopen is opgericht „De Kommunistiese Gids”, wetenschappelijk maandschrift der Kommunistiese Internationale, die zich dus, 't volgt uit de geschiedenis der oprichting, bindt aan aangenomen taktiek en partijdiscipline der 3e Internationale. 't Geen dus wil zeggen dat kritiek op de partij slechts in zeer beperkte mate in 't tijdschrift te vinden zal zijn. Haar bedoeling is, vraagstukken te behandelen niet slechts op politiek of economies terrein maar ook op 't gebied van wetenschap of kunst die verband houden met de politieke en economiese klassenstrijd. In ieder geval is dit een behoorlijke afbakening van het terrein, en lopen we geen gevaar vandaag of morgen een kommunistiese relativiteitsteorie voorgezet te krijgen (zie voor een dito socialistiese de Soc. Gids). De redactie de taak deze teoreties getrokken grens prakties te verwerkliken.

Het eerste nummer bevat artikelen van Dr. van Ravesteijn, Mevr. Roland Holst, J. C. Ceton, Opmerker, Ir. Rutgers en B. Coltof. Hiervan zijn belangwekkend de artikelen van Dr. van Ravesteijn en Ir. Rutgers.

Dr. van Ravesteijn behandelt in zijn artikel, getiteld „Washington” de ontredderde economiese toestand, of liever gezegd toont ons door citaten hoe deze gezien word door de finantiële overzichtschrjver van het Handelsblad. Vooral treft in dat citaat 't feit dat de gezamenlike staatschulden in de 5 oorlogsjaren van 43 milliard dollar tot 205 milliard zijn opgelopen, terwijl, en dit is zeer tekenend, deze in de laatste 3 „vredes”jaren nog tot 400 milliard zijn gestegen, dus nog bijna verdubbeld. Dezelfde toont met cijfers aan de malaise-toestand waarin de Engelse industrie verkeert. Englands buitenlandse handel is in de jaren 1920 en 1921 vergeleken met 1913 resp. met 40 en 54 % achteruitgegaan. Op analoge wijze legt de Duitse korrespondent van de N. R. Ct. de slechts schijnbare bloei bloot van de Duitse industrie:

„De bloei van de industrie is geen werkelijke bloei omdat hij niet op vermeerdering van produktie berust maar op voortdurende stijging van de prijzen in het binnenland die haar nochtans door de koersdalingen niet weerhouden aan het buitenland te leveren.

De industrie bloeit door en tengevolge van de toenemende ellende van de niet industriële bevolking in het bijzonder de ambtenaarsbevolking en de middenstand en haar bloei doet die ellende steeds toenemen”.

De oorzaak hiervan geeft van Ravesteijn met de woorden van Dr. Deutsch, één der leiders in de Duitse industrie:

„En de voornaamste oorzaak van deze ramp moet gezocht worden in het feit van de onmacht van de in kommer verkerende millioenen die in Oost- en Midden-Europa leven om de normale konsumptie te hervatten en in de volledige ineenstorting der wisselkoersen in deze landen”.

Konklusie van dit alles: het is voor de economische rekonstruktie noodzakelijk dat de grote mogendheden Ruslands landbouw en industrie steunen.

In „De nieuwe economische politiek in Sowjet-Rusland” behandelt de oud-Sowjet-ingenieur Rutgers de bedrijfsvormen die men op het oogenblik in Rusland aantreft na de zwenking in de economische politiek der Sowjet (vrije handel voor de boeren na aftrek van een belasting in natura, vrije markt voor industrieproducten), die naar gehoopt wordt tijdelijk zal zijn.

In de landbouw neemt men een versterking van het middelgrote bedrijf waar. Hiernaast blijven klein-bedrijven en landbouwkommunes bestaan, terwijl de Sowjet de Staatslandbouwbedrijven bevordert. In den laatsten tijd komen de zg. gekombineerde landbouwbedrijven op, d. z. grote landbouwbedrijven, waarmee zich nevenbedrijven als zagerijen, meelfabrieken etc. verbonden hebben.

Op 't gebied der distributie zijn in Petersburg en Moskou de partikuliere winkels weer snel ontstaan.

Wat de industrie betreft heeft men allereerst de klein-industrie aangemoedigd. Hiernaast staan nog de Staatsbedrijven. Ten derde zijn door middel van pacht-kontrakten grotere bedrijven aan koöperaties of partikulieren in handen gegeven. Ten vierde bedrijven onder koncessie aan buitenlandsche groot-kapitalisten die echter nog in theorie bestaan omdat de onderhandelingen niet erg snel vlotten. Eindelijk is onder de drang naar snelle industrialisatie nog een vorm van Staatsbedrijf ontstaan de z.g. Staatstrust. Deze staat onder leiding van een Raad van Beheer met grote bevoegdheden, en onder controle der hoogste economische Raad en der Vakverenigingen. Arbeiders en beambten hebben deel in 't jaarliks overschot dat overigens aan de Sowjet komt. Over reële plannen tot opzetten van een groot metallurgies bedrijf in de vorm van zo'n staatstrust bij de mijnen van Kuzbas in Siberië, schrijft Ir. Rutgers in een volgend nummer.

SCH.

Wij ontvingen van het Koloniaal Instituut te Amsterdam de Mededeeling No. XVII: „VANILLE, VANILLINE, VANILLE-EXTRACTEN” door Ir. W. L. Utermark. 1922 112 blz. f 2.50.

Het boekje geeft in een kort bestek aan den planter vele inlichtingen en nuttige wenken aangaande de cultuur en de bereiding der vanille in verband met hare handelswaarde. Schrijver legt er den nadruk op, dat het z.i. zeer wel mogelijk is, de kwaliteit van de O.-Indische vanille door zorgvuldige cultuur en geperfectioneerde bereiding tot een hooger peil op te voeren.

Tevens worden besproken de bereiding en toepassing van vanilline en vanille-extracten en in een bijlage geeft Schrijver een kritisch résumé van diverse bepalingsmethoden van het vanillinegehalte der vanille.

Ook voor den biochemiker een zeer leesbaar en lezenswaardig boekje. De prijs is nog al hoog.

Ingekomen: KONINKLIJKE BIBLIOTHEEK. Aanwinsten 1921. IV. (October—December).

Ingekomen: ELTHETO. Orgaan Ned. Christenstudenten-vereeniging. Verslag over het jaar 1921 der Vereeniging Comité ter bevordering van geneeskundig onderzoek voor het huwelijk. A. W. N.

SCHAAKRUBRIEK.

Alle correspondentie, deze rubriek betreffende, te richten aan J. R. G. de Veer, Danckertstaat 27.

Het doel van deze rubriek zal niet zijn het geven van droge en vervelende varianten, die de beginneling niets zeggen, maar het zal gaan om de kern van de zaak, de tactische zijde van het spel. Daarom hoop ik door *gesamenlijk* te werken te komen tot een verhooging van ons aller spelpeil. Iedereen verzoek ik dan ook mij critiek op mijn werk te leveren.

Als eerste partij neem ik hierbij op eene partij, gespeeld tusschen twee onzer leden op 9 Maart j.l.

PARTIJ No. 1.

Scandinavische Partij.

Schuurman (wit).	Meijer (zwart).
1. e 2 — e 4	1. d 7 — d 5
2. e 4 × d 5	2. D d 8 × d 5
3. P b 1 — c 3	3. D d 5 — a 5

Het schijnt dat de Dame hier niet goed staat, en aan allerlei aanvallen blootstaat, maar haar bedreigen slechts schijngevaaren.

4. P g 1 — f 3	4.
----------------	------------

Deze zet past niet in het systeem. Wit moest direct door 4 d 4! het centrum innemen, waarop deze pion al direct een druk op het zwarte spel uitoefent.

4.	4. L c 8 — g 4
------------	----------------

Zwart wil zich voorbereiden op de lange rockade, en wel zoo gauw mogelijk. Beter is echter P f 6, daar wit op de tekstzet van de zwakte van den pion b 7 kan profiteren, door 5. b 4!, b.v. D b 4: 6. T b 1, of 5. D b 6 6. P d 5, D d 6 (op D c 6? volgt L b 5!) 7. P e 3!

5. L f 1 — c 4	5. P b 8 — c 6
6. h 2 — h 3	6.

Voor dergelijke zetten, die, zooals ook uit deze partij weer blijkt, de koningsvleugel zeer verzwakken, moet men zich zeer hoeden.

6.	6. L g 4 — h 5
7. o — o	7. o — o — o
8. L c 4 — b 5?	8.

In het algemeen is het niet raadzaam in de opening meer dan één zet met eenzelfde stuk te doen. Dit vertraagt de ontwikkeling. Het initiatief gaat hierdoor zeer vaak op de tegenpartij over. Zoo ook hier. Zwart begint reeds aanval te krijgen, zijne stukken staan voortreffelijk, alleen de koningsvleugel is nog niet ontwikkeld.

8.	8. D a 5 — b 6
9. d 2 — d 3?	9.

Dat niet elke ontwikkelingszet goed is, blijkt hier, uit de volgende zet van zwart. Wit moest eerst L c 6: spelen en dan eerst d 3.

